Jeremy Clarkson had stated that selling his BMW CSL was one of the biggest regrets of his automotive life. Do you have any funny stories like this of your own?

"Not a similar story, but I can quote some of the biggest misses in my life, which are actually again getting rid of past cars from my life. I had a Maruti Gypsy for 6 years and this is the car with which I started all the naughtiness of driving, things like off-roading and donuts, I learnt all of my tricks while using that vehicle. So that was the time when I saw an old Range Rover and I wanted to buy it. So I sold the Gypsy and got the Range Rover. In contrast to the Gypsy, the Range isn't exactly an easy-to-maintain vehicle. I had many mechanical issues and at one point, even the brakes failed! I decided to get rid of that vehicle. So I put it up for sale and advertised it as I was now looking for a G-Wagon. I didnt really want to sell it and really regret it now as it was one of the biggest misses in my life, even though I was fed up with the vehicle at that point in time. Then there was another car that I bought off my own earnings. This was again an old car. This was a tight time as I hadn't started my show yet and I was just freelancing as a journalist. One day my dad looked at the poorly maintained car and said, "Either you keep the car properly or you sell it". At this point of time, one of my friends enquired about the vehicle asking if I was willing to sell it, to which I replied that I would if I got a good price for it. He transferred 1 lakh plus to my account and I felt bad at this point so I didn't rethink my decision to go ahead and sell the vehicle. So these three vehicles I miss a lot in my life, and I always wish I hadn't sold it."

Do you think that emission regulations and other such restrictions hinder the performance and fun in cars/ what are your thoughts on these regulations?

"Most are aware of only one end of this program, which is the construction of electric vehicles. Most manufactures in fact have another side to this coin, being the neutralisation of carbon in the manufacturing process. This comes in the form of using a lot of natural sources of energy such as solar and wind and in turn bringing down many of the old carbon emitting manufacturing technologies. So, in my opinion if one was to look at this wholistically it's a great process in which nature is allowed to decarbonise. In terms of the joy factor, I have been driving many electric vehicles of late, the most exciting one of these being the Porsche Taycan, an amazingly performing vehicle, the things that excite most drivers whilst driving are speed, balance and sound. Electric vehicles are able to provide all 3 of these factor but the sound".

"As an industry electric vehicle are certainly our way of catering for the future. The only concerns from my part are the range and battery disposal. How do we dispose of a battery whilst limiting the effect of radiation? This is a big question yet to be answered. Understandably it'll be a long process, these cars will take 8-10 years to be disposed but what is it that's stopping the use of these batteries from causing another, new natural disaster? This is another question I believe is yet to be answered, having said this companies will come out with other remedies which are yet to be proven."

What do you think will be the fuel of future? EV or Hydrogen? How far we in terms of reaching net zero emissions?

" It depends upon the nation. Nations such as Norway and Sweden are very close to carbon neutralising and have already declared that by 2030 there won't be any diesel vehicles on their roads. If u were to look at the population density and economic standing of these nations, everything supports the desires these nations have, to become carbon neutral. In a country like India, where the first cars bought by most people are 2nd hand bringing out rules of scrapping these cars in 10-15 years simply isn't an option. If this was to be done, either the economic strength of the people must improve or there should be some subsidy law in place to support the deadlines. In a large market like India, electrification will happen, that's a certainty but the shift to electrification on a large scale will take a lot of time and money. Many countries will have already converted by that point, in particular the European nations."

When someone is going out to buy a car, what should they be looking for?

"In India and Australia, the buying culture of cars is different. My vehicle recommendation in India and Australia will be different because of the differences in driving culture. In general, I would recommend the smaller vehicles available with moderate power. I believe for at least 1-2 year you have to get to know what the machine is and what you're looking for. So, when you're first purchasing a car it's always better to go for a mild powered vehicle and in accordance to your pocket and driving conditions you can opt from a small sedan or hatchback to an SUV and slowly build up from there."

How badly has the pandemic affected the automotive industry in India?

"The pandemic hit in 2020 February. March and April, those first 2 months manufacturing was effectively zero and in turn sales had hit rock bottom. It was the first time in decades sales had hit zero, even in a country like India at times of war sales will dip but certainly not to the levels we saw in March and April. From there the industry has made an attempt to jump back, it hasn't experienced any significant growth but has nearly reached pre-pandemic levels. In India, the automotive industry is one which has grown widely, many people are switching from public transport to personal transport, initially the two-wheeler industry had experienced great growth but that stagnated overtime and simultaneously the car industry started growing. Having said this, the second wave has really pulled things back, cities like Delhi, Mumbai and Bangalore are the biggest markets in India and these are the same cities which are experiencing extremely high levels of covid infections. In turn the industry has experienced another dip in sales, globally however, there are some companies experiencing positive trends. In India the automotive industry is one of very few industries which has shown growth during the covid pandemic."

What's your opinion on the road-culture in India?

"I am fortunate to travel a lot internationally as a part of my job to countries like Japan, European countries and to an extent middle-eastern countries as well. There was a time when we used to complain about Indian roads, but in my opinion, Indian roads have really improved a lot. India is yet to improve on the driving culture. It is not only about rules or other bits of legislation, rather the driving culture that people have developed over time. It is our own responsibility; to be responsible on the roads. For example, in India, we have a lot of good roads now, the problem is that not only vehicles utilize the roads; they share it with cattle, stray pets, you can even see people drying their crops on the road. So this is something we have to educate the people about. Kerala is an exception. You can see the population is well educated as opposed to the northern states, which are in my opinion amongst the worst in terms of road safety. Education systems of our country need to start teaching good road culture from a young age. So I think that is vital to the betterment of road culture in India. People at home should also be teaching you to be well-mannered on the road as we can't blame the authorities for everything."

What is your favourite road which you have driven on?

"One of the dream destinations for automobile enthusiasts around the world is Autobahn, Germany because of the limited speed restrictions. Another country that I love to drive is India, in particular the rural roads. The countries which I really love to drive in are Germany and Spain. Monaco to Niece through the French Alpes is also an amazing drive. Japanese roads too fascinate me but more so in terms of the techniques and technologies which are deployed on their roads to ensure safe travel."

Udhav Varma & Maanas Divya Bejoy

What's the most challenging terrain you have conquered, and which vehicle did you use?

"Ice Is a very unpredictable terrain, there is little to no control over the vehicle if u get stuck in ice. There is no steering, no braking and u have to rely on manoeuvrability using under-steering and oversteering."

The most valuable lesson you have learned from your years of travel?

"Driving can be very stressful for some, particularly in India but for me driving is the one thing I enjoy most. Driving has taught me to be resourceful and stress free at the most draining of times."

After all your years of travel, what's something that still scares you when you are on the road?

"As automotive journalist we are people who are always on the road. We are people who drive in different terrain, different vehicles and different conditions. So there have been many memorable incidents. If it's a daunting incident I'm a person who tries to overcome that fear and not allow it to dwindle in the back of my head. I try to learn from the mistakes I make so as to not be scared to drive in that vehicle or terrain a second time around."

What's you're advice for young drivers such as ourselves?

"Driving is certainly not the same for everybody, I was someone who first put his hands on a steering wheel at a relatively young age. For me driving is a big connecting factor, it's a form of stress relief. For others driving may just be a commuting method, so it essentially depends on what type of driver you are. A universal piece of advice I would suggest is to know the roads and to realise that the roads are not just for you, there are many people on our roads so one has to be empathetic. Another important piece of advice to inexperienced drivers is to control emotions whether it be excitement, rage or anger. Everything else relies on your experience and passion."

Lighted to Lighten

Rhea Ann John

As one thing ends, another begins;
Such was all these years..
No one knows what is in store.
But let our faith in the Lord keep growing,
like in the previous years.

The Lord has demonstrated how powerful prayer is,
and how it is empowering when people work together.
Years of calamities and pandemic showed the world
that nothing can tear this world apart...
But strengthen one's belief that all will be fine.

So, whatever may come in the coming year,
let us all stand as one, in the belief that the Lord is with us.
We can let the Lord's light shine,
so that we may be lighted to lighten.

"HOPE" - A CHILD'S POINT OF VIEW

Rhythm Rajiv

Aadi's experience in Australian open as a "Ballkid"

Aadithya Pai

Ballkid a word used to describe a young boy or girl who helps to retrieve tennis balls for the professional tennis player on court. It's a job that I have always wanted to do at a Grand Slam which is the four major tennis tournaments played in Australia, UK, USA and France. I finally got the opportunity last year and it was really a dream come true. Being an Australian open ball boy enabled me to be standing a metre away from my tennis idols, I couldn't have asked for anything more.

Being a ballkid is an amazing opportunity for any boy or girl between 12 and 15 year of age to enhance their on-court experience or to get inspired by tennis stars or even just to have fun. From getting an opportunity to be a ballkid for an Adelaide ATP tournament a couple of years ago, my next aim was to be on the courts of Australian Open.

To be honest, I underestimated how tough it is being a ballkid for the AO. I had to be in a well-insulated uniform in 20 to 30 degrees weather without flinching or relaxing. The training sessions had a great focus on our fitness and the ability to react in real time.

> **"The proud memories of a teenages as a ballkid, standing just metres away from the favourite players and retrieving balls for them"**

In the first week of the Tennis Carnival, there is a mini tournament called the Melbourne Summer Series. All ballkids stand in for this tournament as it is in AO and their experience gives us a "warm up" event leading into the AO. Prepping for the AO was exciting, we were given two pairs of uniforms, one

for the summer series and the other for the AO. As it was sponsored by Ralph Lauren, I was extremely delighted to get a full set of RL gear including a really cool AO jacket from RL and was also fitted out by a stylist so that each ball kid was in perfect uniform and looked their best. After that, We got our accreditation which allowed me access to the courts and the ballkid lounge. Soon after I first entered the Australian open garden, I had to give my accreditation and sign in on the covid app. The best part of my whole AO experience was to be a ball boy for Ash Barty and Venus Williams match. It was sensational to just be there and watch the match from so close and to hear the sound that comes off when the tennis ball is hit off the sweet spot of the racquet.

Thereafter, getting on a Tram and, finding my way through the venue to my designated court each day became a-kind of routine. As the days progressed, I got used to seeing players I had only watched on TV. I got to be a ballkid for a match between John millman and Alex De Minaur and I felt privileged that I got to be on a court with those

> **“Being a ballkid is an amazing opportunity for any boy or girl between 12 and 15 year of age to enhance their on court experience or to get inspired by tennis stars or even just to have fun.”**

two superstars. Towards the end of the Australian open I was selected to be the Australian open flag bearer for the men’s and women’s final on rod laver arena and the best part of that was that my parents also got to see me live on rod laver arena. A wonderful opportunity in my life which was made a reality with my parents support especially with the COVID-19 restrictions in place. As a final surprise, the AO team also gave us a thank you pack which included a Fitbit charge 4 and a pair of awesome Maui Jim sunglasses...

That was the most exciting few weeks of my life where I learnt a lot about work ethic, standing for long periods of time, staying alert even when I was tired, meeting new people each day and got a flavour of what an adult life has in store for me… Now I wait until Australian open 2022.

AMA
ACCOUNTANTS & TAX EXPERTS

- Tax Returns
- Cloud Accounting
- Bookkeeping
- BAS/GST
- PayrollCompany
- Registration
- Business Consulting
- Small Business Taxation
- Financials
- Business Structure
- Tax Planning
- Uber TAX/GST

SAKI JAMESON
Senior Accountant

0435 944 052
saki@amataxexperts.com.au
www.amataxexperts.com.au
2, First Avenue, Woodville Gardens SA 5012

എഴുത്തിന്റെ ലോകം

ദിവ്യ ബിജോയ്

കവയിത്രിയും "Finding Myself, Where I Never Thought I Would Find Me” എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിന്റെ രചയിതാവുമായ സുമി അനിരുദ്ധൻ അഡ്‌ലെയിഡ് പ്രവാസി മാഗസിനുവേണ്ടി നൽകിയ അഭിമുഖത്തിൽ നിന്നും പ്രസക്തഭാഗങ്ങൾ. അഡ്‌ലെയിഡിൽ സ്ഥിര താമസമാക്കിയ സുമി കോട്ടയം സ്വദേശിനിയാണ്. തന്റെ ആദ്യ കവിതാസമാഹാരത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളുമായി സുമി.

വായനയുടെയും എഴുത്തിന്റെയും ലോകത്തിലേക്ക് വരാനുണ്ടായ സാഹചര്യം ഒന്ന് വിവരിക്കാമോ? കുട്ടിക്കാലം, സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം ഇതെല്ലാം എത്രമാത്രം സ്വാധീനിച്ചു?

സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപിക ആയിരുന്ന അമ്മ തന്നെയായിരുന്നു വായനയിലേക്കുള്ള വാതിൽ തുറന്നു തന്നത്. അമ്മ, സ്കൂൾ ലൈബ്രറിയിൽ നിന്ന് എടുത്തുകൊണ്ടു വന്നിരുന്ന ബാലസാഹിത്യ കൃതികളിലൂടെയാണ് വായനയുടെ തുടക്കം. പിന്നീട് 'ജവഹർ നവോദയ വിദ്യാലയ'ത്തിൽ പഠിക്കാൻ സാധിച്ചതും അവിടുത്തെ വളരെ വിശാലമായ പുസ്തക ശേഖരവുമായി ചങ്ങാത്തം കൂടിയതും സാഹിത്യത്തിലുള്ള താല്പര്യം വളർത്താനും ഭാഷയെ അടുത്തറിയാനും സഹായിച്ചു. അതുപോലെ തന്നെ, കത്തുകളിലൂടെ, കവിതകളിലൂടെ, സന്ദേശം കൈമാറിയിരുന്ന സുഹൃത്തുക്കളുടെ സ്വാധീനവും എടുത്തു പറയേണ്ടതാണ്.

"A book that made you cry' അല്ലെങ്കിൽ എന്നും മനസ്സിൽ തങ്ങി നിൽക്കുന്ന ഒരു പുസ്തകം ഏതാണെന്നു പറയാമോ?

വായനയിലൂടെ ത്രസിപ്പിച്ച, സന്തോഷിപ്പിച്ച, മനസ്സിനെ മുറിവേൽപ്പിച്ച, ഹൃദയസ്പർശിയായ കുറെ രചനകൾ ഉണ്ട്. പെരുമ്പടവം ശ്രീധരന്റെ 'ഒരു സങ്കീർത്തനം പോലെ' എന്ന നോവൽ അതിൽ എടുത്തു പറയേണ്ടുന്ന ഒന്നാണ്. വിശ്വപ്രസിദ്ധ റഷ്യൻ സാഹിത്യകാരനായിരുന്ന ദസ്തയേവ്സ്കിയുടെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു ഘട്ടം പറയുന്ന ആ നോവൽ അന്നും ഇന്നും എനിക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടതാണ്. ദസ്തയേവ്സ്കിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ചൂതാട്ടക്കാരൻ' എന്ന നോവൽ പകർത്തി എഴുതാൻ എത്തിയ അന്നയും തമ്മിൽ ആദ്യമായി കണ്ടുമുട്ടുന്ന നിമിഷം മുതൽ അന്യോന്യം ജീവിതം പങ്കുവയ്ക്കാൻ തീരുമാനിക്കുന്ന നാടകീയ മുഹൂർത്തം വരെയുള്ള കാലമാണ് ഈ നോവലിൽ വിവരിക്കുന്നത്. സ്നേഹം അല്ലെങ്കിൽ പ്രേമം ശരീരത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റെയും ഉത്സവമാണെന്നും അതിൽ എപ്പോഴും ഒരു സ്വാർത്ഥത ഉണ്ടെന്നും ദസ്തയേവ്സ്കി നോവലിൽ പറയുന്നു. ലക്ഷ്യബോധം ഇല്ലാതെ, കടക്കെണിയിൽ പെട്ട്, ചൂതുകളിയിൽ ഭ്രമിച്ചു നടന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം അടിമുടി മാറ്റി മറിച്ച അന്ന, അദ്ദേഹത്തിനെ എഴുത്തിന്റെ കൂടുതൽ ഉയരത്തിലേക്കെത്താൻ സഹായിച്ചു. അവർ തമ്മിലുള്ള അതിസങ്കീർണവും സുന്ദരവുമായ ബന്ധം വിവരിക്കുന്ന നോവൽ ഇന്നും എനിക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടതാണ്.

വായനാശീലം ജീവിതത്തിൽ വരുത്തിയ മാറ്റങ്ങൾ

പുസ്തകങ്ങളുടെ ലോകം എന്നിൽ വരുത്തിയ മാറ്റങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രമുഖമായത്, മറ്റുള്ളവരെ മനസ്സിലാക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള വ്യത്യാസം തന്നെയാണ്. പൊതുവെ എന്തിനെയും ഒരു മുൻവിധിയോടെ നോക്കിക്കണ്ടിരുന്ന ഞാൻ അല്പം കൂടെ വിശാലമായി ചിന്തിക്കാനും യാതൊരു മുൻവിധിയും കൂടാതെ കാര്യങ്ങളെ സമീപിക്കാനും, വ്യക്തികളെ ഉൾക്കൊള്ളുവാനും ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. ഇതു വായനാശീലം എന്നിൽ ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു നല്ലമാറ്റം തന്നെ ആണ്.

ഭാഷയുടെ സ്വാധീനം അഥവാ ശക്തി തിരിച്ചറിഞ്ഞ ഒരു നിമിഷം അല്ലെങ്കിൽ സംഭവം വിവരിക്കാമോ?

ഭാഷ ഓരോ വ്യക്തിയിലും ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനം വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും. എന്നിരുന്നാലും ഭാഷയുടെ ശക്തി തിരിച്ചറിഞ്ഞ ചില നിമിഷങ്ങൾ എന്റെ ജീവിതത്തിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വർഷങ്ങളായി എഴുതിയ ചെറിയ ചെറിയ കവിതകൾ, അത് ഒരുപുസ്തക രൂപത്തിൽ ഇറക്കണം എന്ന ആഗ്രഹത്തോടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ആയിരുന്നു പ്രശസ്ത ആസ്ട്രേലിയൻ കവയിത്രി ആയ Nan Witcomb നെ പരിചയപ്പെടുന്നത്. കവിതകൾ വായിച്ച് അഭിപ്രായം പറയാമോ എന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ മൂന്നു കവിതകളുമായി തന്നെ വന്നു കാണാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആ കവിതകൾ വായിച്ച ശേഷം, ആർദ്രമായ കണ്ണുകളോടെ എന്നെ കുറച്ചു സമയം നോക്കയിരുന്ന Nan Witcomb, താൻ എല്ലാ കവിതകളും വായിച്ചു നോക്കാൻ ഒരുക്കമാണെന്ന് പറയുകയും, ഈ യാത്രയിൽ ഉടനീളം ഒരു മെന്റർ അല്ലെങ്കിൽ വഴികാട്ടി ആയി കൂടെ നില്ക്കാൻ തയ്യാറാണെന്ന് പറയുകയും ചെയ്തു. ഇത് എന്റെ ആശയങ്ങളെ അതിന്റെ എല്ലാ തന്മയിഭാവത്തോടും കൂടി മറ്റൊരാളിലേക്ക് പകർന്നു കൊടുക്കാൻ സാധിച്ചതുകൊണ്ടാണെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒരർഥത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഭാഷയുടെ സ്വാധീനം.

Finding Myself, Where I never thought I would find me.. അതാണല്ലോ Title of the book.. **പുസ്തകത്തിന് അങ്ങനെ ഒരു പേരുണ്ടാവാൻ ഇടയായ സാഹചര്യം?**

2017 മുതൽ 2020 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ എഴുതിയ അൻപതോളം കവിതകളാണ് ഈ കവിതാസമാഹാരത്തിലുള്ളത്. ഞാൻ പലരോടും പറയാനാഗ്രഹിച്ചതും പറയാൻ കഴിയാതെ പോയതുമായ കാര്യങ്ങൾ, എന്റെ അനുഭവങ്ങൾ, കൊച്ചു കൊച്ചു സ്വപ്നങ്ങൾ അങ്ങനെ എല്ലാമടങ്ങുന്ന കവിതകൾ. അതിനു കൃത്യമായ രൂപഭാവങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല Nan Witcomb എന്ന കവയിത്രിയെ കണ്ടുമുട്ടും വരെ. അവരെ കണ്ടുമുട്ടിയ ശേഷം, അവരുടെ കൂടെ ചിലവഴിച്ച അനവധി അനവധി മണിക്കൂറുകൾ നീണ്ട സാഹിത്യ ചർച്ചകൾ, വിശകലനങ്ങൾ, അതിലൂടെ ഞാൻ ഒരുപുതിയ എന്നെ കണ്ടെത്തുക ആയിരുന്നു. ഞാനറിയാതെ എന്റെ ഉള്ളിൽ ഒതുങ്ങിക്കൂടിയിരുന്ന, കൂടുതൽ വ്യക്തയാർന്ന ഒരു കവിഹൃദയം. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംവാദത്തിലൂടെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വന്നതാണ് ആ പേര്.

പ്രണയം, സ്വപ്നങ്ങൾ, ദുഃഖം, രോഷം, നിരാശ എന്നിങ്ങനെ എല്ലാം ഉണ്ട് സുമിയുടെ കവിതകളിൽ. ഇതിൽ എഴുതി ഫലിപ്പിക്കാൻ ഏറ്റവും പ്രയാസം എന്ന് തോന്നിയ വികാരം ?

വികാരങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ളതാണല്ലോ. എങ്കിലും എഴുതി ഫലിപ്പിക്കാൻ ഏറ്റവും ബുദ്ധിമുട്ടായി തോന്നിയത് രോഷം അല്ലെങ്കിൽ

ദേഷ്യം തന്നെയാണ്. അത് എന്തിനോടുള്ളതായാലും, പ്രകടിപ്പി ക്കാൻ എളുപ്പവും കാഠിന്യം കൂടുന്തോറും എഴുതി ഫലിപ്പിക്കാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടേറിയതുമായി തോന്നി.

കവയിത്രി എന്നോ ആസ്വാദക എന്നോ, എങ്ങനെ സ്വയം വിശേഷി പ്പിക്കും?

ഞാൻ എന്നും ഒരു ആസ്വാദക ആണ്. ജീവിക്കുന്ന ഓരോ നിമിഷ ത്തെയും, എഴുതുന്ന ഓരോ വരികളെയും, വായിക്കുന്ന ഓരോ വാക്കി നേയും അനുഭവിക്കുന്ന ഓരോ വികാരങ്ങളെയും മുഴുവനായും ആസ്വദിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയുന്ന ഒരാൾ ആണ് ഞാൻ. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഒരു ആസ്വാദക എന്നെ എനിക്ക് സ്വയം വിശേഷിപ്പിക്കാൻ ആകു.

"My Love is like the fangs of snake, coming close
I may plunge them into you, squeezing out your last breath.
I only dare to love the one, who can bear my venom
And would stay beside me, in my depth of darkness ".

സുമിയുടെ ഈ കവിത സ്വന്തം ജീവിതവുമായി എന്തുമാത്രം അടുത്തു നിൽക്കുന്നു എന്ന് പറയാമോ?

ഓരോ മനുഷ്യരുടെയും ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമായിരി ക്കുമല്ലോ. വികാരങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും തികച്ചും ഭിന്നമായിരിക്കും. സ്നേഹിക്കാനും സ്നേഹിക്കപ്പെടാനും ആഗ്രഹം ഇല്ലാത്തവരായി ഈ ഭൂമിയിൽ ആരും തന്നെയില്ല.

സ്നേഹം, അതിനെ പ്രേമം എന്നോ പ്രണയം എന്നോ എന്തുതന്നെ വിളിച്ചാലും, യാതൊരു മുൻവിധിയും കൂടാതെ അതിനെ സമീപി ക്കാനും ഉൾക്കൊള്ളാനും കഴിയണം. ഒരാളുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഉൾക്കൊണ്ടു തന്നെ, ചിലപ്പോൾ അത്യുക്തിരഹിതവും സ്വാർ ത്ഥവുമായി തോന്നിയാൽ പോലും. എന്റെ സ്നേഹവും അതിൽ നിന്ന് ഒട്ടും വിഭിന്നമല്ല. അതുതന്നെയാണ് ഈ കവിതയിലൂടെ ഞാൻ പറയാൻ ആഗ്രഹിച്ചത്.

ഈ യാത്രയിൽ സുമിയെ ഒരുപാട് സഹായിച്ച ഒരു ഉപദേശം or a most valuable piece of advice that you received from someone?

ആത്മകഥാംശമുള്ള കുറച്ചു കവിതകൾ, അതിനെ അതിന്റെ അന്ത സത്ത കളയാതെ വായനക്കാരിലേക്ക് എത്തിക്കുക എന്നാൽ തുടക്കക്കാരി യായ എനിക്ക് അത് ലളിതമായ ജോലിയായിരുന്നില്ല. Nan witcomb തന്ന പല ഉപദേശങ്ങളും അവരുടെ അനുഭവസമ്പത്തും ഭാഷാപ്രാവീണ്യവും എന്നെ ഈ യാത്രയിൽ കുറെയേറെ സഹായിച്ചു. എത്ര കഠിനമായ അനുഭവങ്ങൾ കാവ്യാത്മകമായി വിവരിക്കുമ്പോളും അതിൽ നിന്നും എന്തെങ്കിലും ഒരു 'നന്മ' വായനക്കാരനു കൊടുക്കാനുതകുന്നതായിരിക്കണം ഓരോ കവിതയും എന്നത് അവരിൽ നിന്നുൾക്കൊണ്ട ഒരു വലിയപാഠം ആയിരുന്നു. അതുതന്നെയാണ് എനിക്കു കിട്ടിയ valuable advice.

എത്രമാത്രം കഠിനമായിരുന്നു സ്വന്തം കൃതികൾ അടങ്ങുന്ന ഒരു പുസ്തകം എന്ന സ്വപ്നം യാഥാർഥ്യമാക്കുന്നതിലേക്കുള്ള യാത്ര, എന്തെല്ലാം ഒരുക്കങ്ങൾ അതിനായി എടുത്തു എന്ന് വിവരിക്കാമോ ?

തീർച്ചയായും വളരെ ആവേശം കൊള്ളിക്കുന്നതായിരുന്നു ആ യാത്ര. പലപ്പോഴായി എഴുതിയ കവിതകൾ അതിന്റെ രൂപഭാവങ്ങളിൽ ഒരു വ്യക്തത കൈവരിക്കുന്നത് Nan Witcomb ന്റെ സഹായത്തോടെ യാണ്. തുടക്കത്തിൽ ഉണ്ടായ ആവേശവും വളരെ വൈകാരിക സമീ പനവും പതുക്കെ പതുക്കെ മാറി, കൂടുതൽ ശാന്തതയോടും ആത്മാർ ത്ഥതയോടുകൂടിയും ഞാൻ കാര്യങ്ങളെ സമീപിച്ചു തുടങ്ങിയതോടെ എന്റെ കവിത പ്രയാണത്തിനു കൂടുതൽ വ്യക്തത വന്നു. ഞാൻ നട ത്തിയ ഒരുക്കങ്ങളിൽ പ്രധാനം ഒരു മെന്റർ, ഈ വഴിയിൽ എന്നെ കൈപിടിച്ചു നയിക്കാൻ ഒരാളിനെ കണ്ടെത്തുക എന്നുള്ളതു തന്നെ ആയിരുന്നു. അതിനായി ഞാൻ കണ്ടെത്തിയ ആളാണ് പ്രശസ്ത കവയിത്രിയും The Thoughts of Nanushka"യുടെ രചയിതാവുമായ Nan Witcomb.

അതുപോലെ പ്രധാനപ്പെട്ട മറ്റൊരു കാര്യം ഒരു നല്ല പ്രസാധകരെ കണ്ടെത്തുക എന്നതായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരുപാട് ശ്രമങ്ങൾക്കൊടുവിലാണ് സെൽഫ് പബ്ലിഷിംഗ് എന്ന ആശയത്തിലേക്കെത്തുന്നത്.

സ്വന്തം കൃതികൾ ഒരു പുസ്തകമായി കാണുക എന്നത് പലരു ടെയും ഒരു ആഗ്രഹം ആണല്ലോ. അവർക്കായി എന്തു മാർഗ്ഗ നിർദേ ശങ്ങളാണ് നല്കാൻ കഴിയുക?

അത്രയൊന്നും മുന്നൊരുക്കങ്ങൾ ഇല്ലാതെയാണ് ഞാൻ ഈ യാത്ര ആരംഭിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ എനിക്കും ഈ യാത്ര യിൽ നിന്നും ഒരുപാട് കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. ആദ്യമായി

" സ്നേഹിക്കാനും സ്നേഹിക്കപ്പെടാനും ആഗ്രഹം ഇല്ലാത്തവർ ആയി ഈ ഭൂമിയിൽ ആരും തന്നെ ഇല്ല. സ്നേഹം അതിനെ പ്രേമം എന്നോ പ്രണയം എന്നോ എന്തുതന്നെ വിളിച്ചാലും, യാതൊരു മുൻവിധിയും കൂടാതെ അതിനെ സമീപിക്കാനും ഉൾക്കൊള്ളാനും കഴിയണം. "

നമുക്കായി ഒരു നല്ല വഴികാട്ടി, തെറ്റുകുറ്റങ്ങൾ ചൂണ്ടി കാണിച്ച്, അതു തിരുത്തി, നേർവഴി കാട്ടാൻ ഒരാൾ, ഒരു മെന്റർ അതു വളരെ സഹായിക്കും.

നല്ല ഒരു പ്രസാധകൻ എന്നത് ഒരു വലിയ കാര്യം, അതിനായി ഒരു നല്ല പ്രൊഫൈൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതും അത് നിലനിർത്തി കൊണ്ടു പോകുന്നതും വളരെ ഉപകാരപ്പെടും. അതുപോലെ കവർ പേജ്, എഡിറ്റിംഗ്, ഇങ്ങനെ തുടങ്ങി ഓരോന്നിനും ഒരു ബഡ്ജറ്റിംഗ് ഉണ്ടാക്കുന്ന സാമ്പത്തിക ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ വരാതെ എല്ലാം നല്ല രീതിയിൽ മുന്നോട്ടുകൊണ്ട് പോകാൻ സഹായിക്കും. എല്ലാ നല്ല റിസൽട്സ്നു പിന്നിലും കഠിനാധ്വാനത്തോടൊപ്പം ഒരു നല്ല മാർക്കറ്റിങ് തന്ത്രം ഉണ്ട് എന്നതും എപ്പോളും ഓർക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം ആണ്.

"The Grey In My Hair
Doens't stop me from dreaming "

സുമിയുടെ കവിതാസമാഹാരം തുടങ്ങുന്നതും അവസാനിക്കുന്നതും ഈയൊരു കൊച്ചു കവിതയിലൂടെയാണല്ലോ. ഈ വാക്കുകൾക്കു സുമിയുടെ ജീവിതത്തിലുള്ള പ്രാധാന്യം?

എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളാണ് കവിതകളായി പുറത്തു വന്നിരിക്കുന്നത്. അതെനിക്ക് തരുന്ന ആർജ്ജവം വളരെ വലുതാണ്. ഞാൻ കൂടുതൽ കൂടുതൽ സ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പ്രായം ഒന്നിനും ഒരു മാനദണ്ഡമല്ല. സ്വപ്നങ്ങൾ കാണാനും അതു സ്വായത്തമാക്കാനും നമുക്കൊരു മനസ്സുണ്ടായാൽ മതി. അതിനായി ആത്മാർഥമായ ശ്രമവും വേണം എന്നുമാത്രം. എന്റെ കവിതകൾ ചിലർക്കെങ്കിലും പ്രചോദനമാവട്ടെ, സ്വപ്നങ്ങൾ കാണാൻ, അതു സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ........

Log in to https://www.amazon.com.au/dp/1664105336/ref=cm_sw_r_wa_awdb_imm_CEM904HYT25D196WWEXZ
https://amzn.to/3jBBXb0 I for the book of Sumi Anirudhan

Because of You

Elizabeth Rajesh

Because of you, I celebrate life
Because of you, my heart abounds with joy
Because of you, my being exudes exuberance
Because of you, my soul sings
Because of you, I have fortitude
Because of you, I am strong
Because of you, I believe in dreams
Because of you, I soar
Because of you, I stand tall
Because of you, I see the splendour of
sunshine and stars
Because of you, I feel the sand and foam
Because of you I enjoy the fragrant blooms

Because of you, I hear the bird song
Because of you, I dance to my own rhythm
Because of you, I bounce through the
vivid palette of life
Because of you, I seek to radiate kindness
Because of you, I exist in this realm
Because of you, I am grateful
Because of you, I am who I am.

സാത്വികം

അനീഷ് നായർ

ഇടിമുഴക്കത്തോടെ വന്നൊരു
മിന്നൽപ്പിണരായിരുന്നു നീ
വെള്ളിവെളിച്ചത്തിലൊരു മാത്ര
കണ്ടറിഞ്ഞ പരമാർത്ഥത്തെ
മറയ്ക്കുവാനാവില്ലിനിയേതു
ഘനീഭവിച്ച തമസ്സിനും
നീയെനിക്കായി നൽകിയതത്രയും
മറ്റൊരാൾക്കു കൈമാറി
ഇനിയെനിക്കിടിമുഴങ്ങുന്നൊരു
മിന്നലായൊടുങ്ങണം

ഹാങ്ങോവർ

ഡോ. അംബരീഷ് മോഹൻ
MBBS Dch (Sydney) Fracp

എന്താണ് ഹാങ്ങോവർ ?

മദ്യപിച്ചു കഴിഞ്ഞ അടുത്ത ദിവസം ഉണ്ടാവുന്ന തലവേദന, ഛർദ്ദിൽ, വയറു വേദന തുടങ്ങിയ ഒരു കൂട്ടം ലക്ഷണങ്ങളെയാണ് ഹാങ്ങോവർ എന്നു വിളിയ്ക്കുന്നത്.

എന്ത് കൊണ്ട് ഹാങ്ങോവർ ഉണ്ടാവുന്നു ?

ശരീരത്തിലെ ജലാംശം നഷ്ടപ്പെടുക, അതുവഴി ശരീരത്തിനാവശ്യമായ ധാതുലവണങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുക, ആമാശയത്തിൽ അമ്ലങ്ങളുടെ അളവ് കൂടി വയറു കത്തൽ അഥവാ വയറെരിച്ചിൽ അനുഭവപ്പെടുക, അങ്ങനെ മദ്യത്തിന്റെ വിഘടനത്തോടനുബന്ധിച്ച് ഉണ്ടാവുന്ന അസെറ്റാൽഡിഹൈഡ് മൂലം അനുഭവപ്പെടുന്ന ഛർദ്ദിൽ, തലവേദന തുടങ്ങിയ ലക്ഷണങ്ങൾ ചേർന്നതാണ് 'ഹാങ്ങോവർ' എന്ന് പൊതുവെ പറയപ്പെടുന്നത്.

ഹാങ്ങോവർ എങ്ങിനെ കുറയ്ക്കാം, അല്ലെങ്കിൽ എങ്ങനെ തീർത്തും ഇല്ലാതാക്കാം

അതിനുള്ള ഏറ്റവും എളുപ്പമാർഗ്ഗം മദ്യപിക്കാതിരിക്കുക എന്നുള്ളതാണ്.

രണ്ടാമതായി മദ്യം കുടിക്കുന്ന തോത് കുറയ്ക്കുക. അതായതു ഒരു മണിക്കൂറിൽ നമ്മൾ 5 പെഗ് കഴിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ഹാങ്ങോവർ ഉണ്ടാവാനുള്ള സാധ്യത കൂടുതലാണ് കാരണം അസെറ്റാൽഡിഹൈഡ് നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ ഉണ്ടായി കഴിഞ്ഞാൽ അത് ഒരു നിശ്ചിത അളവിൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ ശരീരത്തിന് പുറംതള്ളാൻ പറ്റുകയുള്ളു. മാത്രമല്ല മദ്യത്തിന്റെ അളവ് രക്തത്തിൽ ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ നമ്മൾ കൂടുതൽ മൂത്രമൊഴിയ്ക്കുവാനും മൂത്രത്തിന്റെ കൂടെ നമ്മുടെ ശരീരത്തിന് ആവശ്യമായ സോഡിയം മഗ്നീഷ്യം തുടങ്ങിയ ധാതുക്കൾ നഷ്ടപ്പെടാനുമിടയാകും. ഇത് ഹാങ്ങോവറിന്റെ തീവ്രത കൂട്ടുക തന്നെ ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഒരു മണിയ്ക്കൂറിൽ ഒരു പെഗ്ഗിൽ കൂടുതൽ കഴിക്കാതിരിക്കുക.

മൂന്നാമതായി ഏതു തരത്തിലുള്ള മദ്യമാണ് നമ്മൾ കഴി

യ്ക്കുന്നത് എന്നുള്ളത് ഹാങ്ങോവറിന്റെ തീവ്രത കൂട്ടാനും കുറയ്ക്കാനും സഹായിക്കും.

ഉദാഹരണത്തിന് മധുരമുള്ള മദ്യങ്ങൾ (കോക്ക്ടെയിൽസ്, വൈൻ തുടങ്ങിയവ) നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ വളരെപെട്ടെന്ന് ആഗിരണം ചെയ്യപ്പെടും. അതുവഴി ഹാങ്ങോവർ കൂടാനുള്ള സാധ്യത കൂടുകയും ചെയ്യും. മദ്യത്തിന്റെ നിറവും ഹാങ്ങോവറും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും വളരെ പ്രസക്തമാണ്. മദ്യത്തിന് അതിന്റെ നിറം ലഭിക്കുന്നത് മദ്യം ഏതുതരം ബാരലിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതിനെ അനുസരിച്ചാണ്. മദ്യത്തിന് അതിന്റെ നിറവും ഗുണവും ലഭിക്കുന്നതു കോൺജനേർസ് (Congeners) എന്ന കെമിക്കൽ വഴിയാണ്. കോൺജനേഴ്സ് ഫെർമന്റേഷൻ വഴി ഉണ്ടാവുന്നതാണ്. അതിന്റെ അളവ് കൂടുന്നതനുസരിച്ചു ഹാങ്ങോവർ ഉണ്ടാവാനുള്ള സാധ്യത കൂടുതലാണ്.

നാലാമതായി മദ്യം ഏതു മിക്സറിന്റെ കൂടെ ചേർക്കുന്നു എന്നതും ഹാങ്ങോവർ കൂടാനും കുറയാനും കാരണമാവും. മധുരമുള്ള ഫിസ്സി ഡ്രിങ്ക്സിന്റെ കൂടെ മദ്യം മിക്സ് ചെയ്താൽ പഞ്ചസാര കാരണവും കാർബൺഡയോക്സൈഡ് പ്രഷർ കാരണവും മദ്യം വളരെ പെട്ടെന്ന് രക്തത്തിലേക്ക് ആഗിരണം ചെയ്യപ്പെടും. തന്മൂലം ഹാങ്ങോവർ കൂടുകയും ചെയ്യും. മദ്യത്തിന്റെ കൂടെ ആഹാരം കഴിയ്ക്കുന്നത്ഒഴിവാക്കി,കഴിവതുംആഹാരത്തിനുശേഷംമദ്യംകഴിയ്ക്കുക. അങ്ങിനെ ചെയ്യുമ്പോൾ മദ്യം വളരെ പതിയെ മാത്രമേ ആമാശയത്തിൽ നിന്ന് രക്തത്തിലേക്ക് ആഗിരണം ചെയ്യപ്പെടുകയുള്ളൂ.

നമ്മൾ കൊഴുപ്പ് കൂടിയ ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ടാണ് മദ്യം കഴിയ്ക്കുന്നതെങ്കിൽ ആമാശയത്തിൽ നിന്നു രക്തത്തിലേയ്ക്ക് എത്താനുള്ള സമയം കൂടും; അതെ സമയം വെറും വയറ്റിൽ കഴിച്ചാൽ വയറുകത്തൽ കൂടുകയും മദ്യത്തിന്റെ അളവ് രക്തത്തിൽ കൂടി ഹാങ്ങോവർ കൂടുകയും ചെയ്യും. അതുപോലെ തന്നെ മധുരമുള്ള ഭക്ഷണപഥാർത്ഥങ്ങൾ കഴിച്ചതിനു ശേഷം മദ്യം കഴിച്ചാൽ മദ്യം വളരെ പെട്ടെന്ന് ആഗിരണം ചെയ്യപ്പെട്ടു ഹാങ്ങോവർ കൂടുന്നു.

ഹാങ്ങോവർ കുറയ്ക്കുവാൻ ഏറ്റവും എളുപ്പമാർഗം മദ്യപിയ്ക്കാതിരിക്കുക എന്നതാണ്. എന്നാൽ മദ്യം വീടുകളിലും സത്കാരങ്ങളിലും ഒരു ചിര പരിജിതമായ ഒന്നായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ, മദ്യം കുടിയ്ക്കുന്നതിനോടൊപ്പം തന്നെ ധാരാളം വെള്ളം കുടിക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുക. മദ്യപാനം ഒരു ദുശീലം ആണ്. കഴിവതും ഒഴിവാക്കുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുക. നിങ്ങളുടെ ആരോഗ്യം സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള കർത്തവ്യം നിങ്ങളിൽ മാത്രം നിഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു.

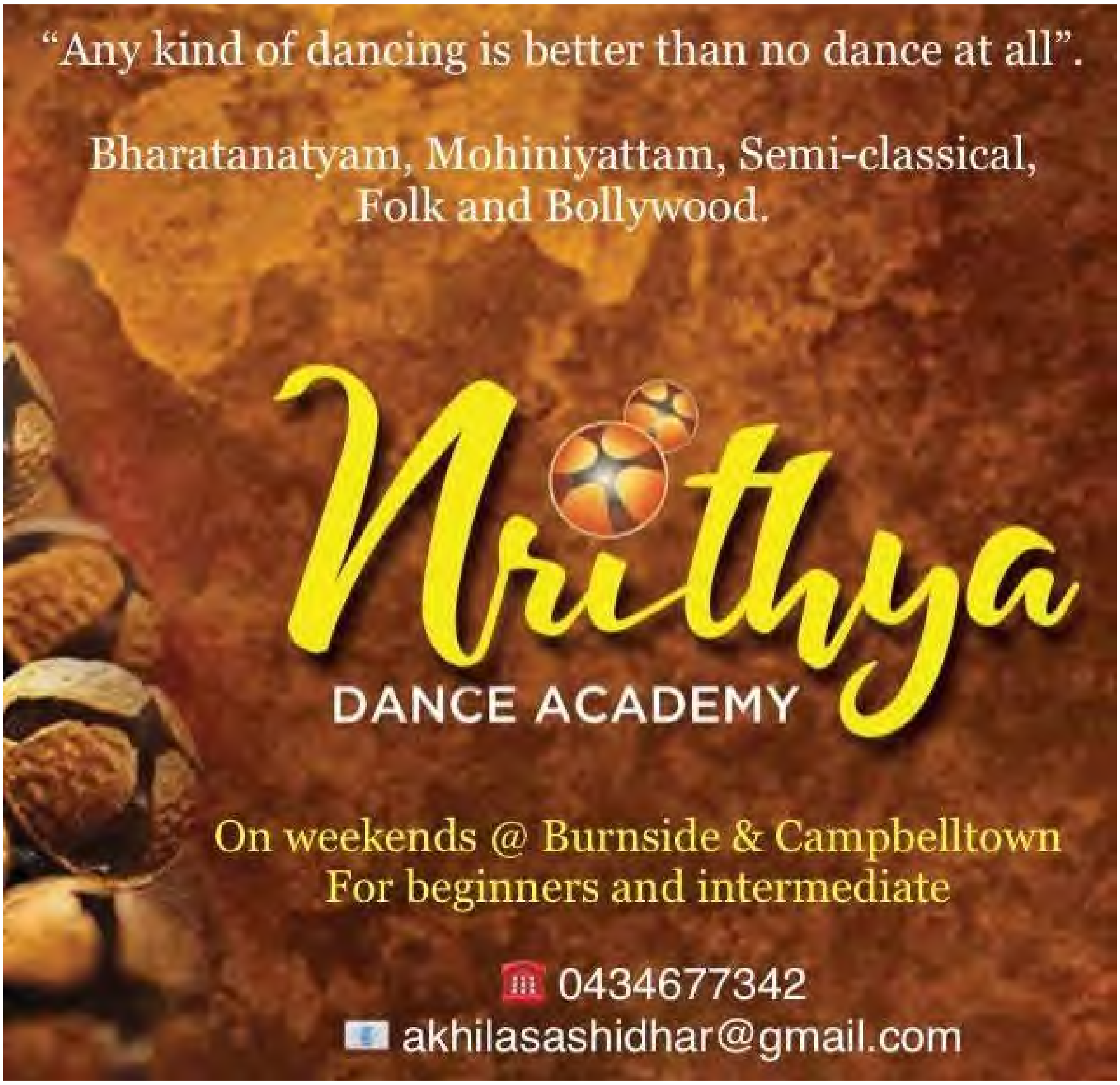

It was a Sunday Evening when we went to meet Daniel at his residence in the east side of the city. When we entered the house, the first thing we noticed was the south Indian music. On one side of the Visitor's room there was this huge painting of a woman construction worker 'Amatha'. Daniel greeted us with 'Namaskaram', made us tea and then we went out to his back yard away from the music. We talked about his life, belief's and his association with Cochin Biennale in particular.

Daniel, drawing murals on River Rd, Fort Kochi

Aju John

Sajimon Joseph Varvukalayil

MY LIFE, ART & INDIA

Daniel, Thanks for giving us this opportunity to interview you for our Magazine 'Pravasi'. When we were deciding on whom to interview, the editorial board unanimously decided that you are one of the persons we want to be interviewed and I believe it's an acknowledgement of your services to the community, especially the Malayalee's of Adelaide in particular! Please tell us, From an Aussie upbringing, how you became familiar with India and its different cultures and communities?

When I was 19, I saw Peter Brooks version of the Mahabharata, here in Adelaide. It completely blew me out of the water. I had not had any experience with Hinduism whatsoever. I had grown up in a very Catholic way, with Jesus, being the hero of the story. So, this was a very, very different way of thinking about the world and I was completely compelled by that. I was a very spiritual person and dedicated to the church and to Christianity. Then in 2004, my mum died, and I began to question everything. Since leaving school, for 20 years, I had invested life in the church, worked with homeless people in social justice, to the point of excluding everything else from my life, including all

friendships and relationships. So, the question in front of me was, what am I doing here? For about a year, I was quite confused. I decided I need to leave and the only place I wanted to go, was to India. India, then rescued me, welcomed me with open arms, embraced me and allowed me to be myself, and to develop my career in Arts.

Can you talk about the influence of Indians in your life? Did your relationship with the Indian community, trigger your interest to go to India then?

It did, yes. Indians have always been important people in my life. There's a lot of other coincidences. Indians have always been my guardian angels. It started with my first day of high school. The student I sat next to was Tamil. I didn't know anything about India, or Tamil or anything at that time. I didn't even realize he was Indian or Tamil or anything until about one year after year 12. He was just the coolest kid in that school and everybody wanted to be his friend. We became best friends and he helped me a lot in school. His parents had migrated from Singapore. That was the interesting thing about kids. We never thought of race, or color or anything of that sort until we grew up. I used to go to his house and we'd eat Indian food. His mum and dad were school teachers. His dad Sam Robert was my school teacher at Sacred Heart College. Sam was the very quiet and strict but you know, even the wildest white kids, who were really horrible and nasty to other teachers but they would never say a bad about Mr. Robert, they'd say the worst things in the world about all the other teachers. Sam had this aura of respect.

My first job after leaving school was given to me by a Tamil guy. Roy Ananda was my sculpture teacher at Adelaide Central School of Art, where I now teach. He inspired me a lot. He's an amazing artist. He was the one who employed me to my first job in the Art and I'm very grateful for that. One day, I went to a conference at University of South Australia. I just walked in and put my bag on the seat, there was a bag next to that seat. Then I went to get a coffee, came back and I was sitting next to Rama Ramanathan who has become a mentor for me. When I was looking for a place to live, I shifted in with Deva and we are now like brothers. Then this year I got invited to the Australia Council for the Arts, leadership program the peak federal government funding body for all the arts, opera, music, dance, everything. I'm the only person from South Australia and the only independent maker. I was terrified about going to this leadership program becauseI don't belong to a great big organization. There was one other person from 20 in the group on the plane with me and of course in my moment of need its the Indian guy! Arjunan. Again Tamil, a fabulous musician. He was in Counting and Cracking.

So, you went to India as a backpacker, or you had a friend there?

Yes, back to my time in India. I took some long service leave and went on a big journey and I ended that in India.When I came back to Australia, I had decided that I wanted to leave the life that I had been living which was unsustainable, and self-destructive. I knew only one person there at the time. There was an auto driver called Ali, who of course, is still my good friend. So, I ended up living with his family in the middle of Jaipur. It was April. It was very hot. I was one of three or four people sleeping in one room, there was no air conditioning and the room had concrete floors. They were serving me beautiful food that was 90% chilli, and I was exploding from the inside and outside, but I was extremely happy. After a few weeks, I rented a cheap hotel room literally about four doors down the road and I stayed there for 11 months. The hotel room cost 3000 rupees a month. So, you can imagine the sort of hotel it was, but I was so so happy. I had the whole place to myself because it was not tourist season, I had street dogs and parrots and made lotus ponds, and fish. My whole room was my studio. I was painting and sleeping and having a wild time as well. I never drank alcohol prior to that. So, the first time I ever got drunk was with Ali.

So, you became spiritual then? Exploring the spirituality of India!

Most people go to India to find religion, but I was trying to get as far away from religion as I could.

So, when did you start your association with Cochin (Kochi) Biennale?

In 2010, I went to Kochi for the first time. That was two years before the first Biennale, which started in 2012. I flew from Singapore to Trivandrum, came out of the airport and just picked the first auto driver and said, take me to a hotel, any hotel. I love just allowing the universe to unfold. Trivandrum unfolded beautifully. Then I realized there was this other place called Ernakulam, which was even bigger. So, I caught the train up there and how beautiful that coastal train ride is. Then Ernakulam began to unfold beautifully. Then, I heard about an even better place called Fort kochi, so I caught the ferry across to Fort kochi and another auto driver took me around. His name was John, a communist and a great character. John took me to temples and churches, Vasco da Gama (St. Francis Church) church and the fishing nets nearby. I remember thinking, wow these people are intelligent and well read. At the beginning of the Kochi Biennale started by Minister M. A. Baby, Bose Krishnamachari and Riyas Komu; went around the world and looked at other biennale's and they came to Adelaide in 2011, to learn about the Adelaide Biennale. I remember seeing them there, but I didn't know or meet them. Then they spoke to somebody here in the government and they contacted me. I certainly wasn't developed as an Artist then, but I jumped on that opportunity. So, I went there and developed a satellite project. The Australian government sponsored it partially. I made big portrait drawings of my Aboriginal friend on the wall on River Road near the Chinese Fishing nets and then I kept drawing everybody in the vicinity.

As I was drawing, I met Achu. He was quite a charismatic tea seller on River Road, caught me aside and said, hey, you draw me next. So, I drew him next. Then one night his picture got damaged! Suddenly somebody called me back because I've caught the ferry across to Ernakulam. Daniel, you have to come back. I asked why? There's a lot of fuss here, your work has been damaged! What do you mean? Damaged? Somebody damaged your work.So, when I came back, there's TV cameras and media people everywhere, Who Do you think Did it? Was it the anti-white people? Was it the anti-imperialists? Was it the anti-Biennale people? Because there was a lot of angst against the Biennale.

I don't know who it was actually then. But I said I can just fix it. But, they said, No, don't fix it. We want photos. Then there were protests, people came, students came, people were writing on the wall "don't destroy art". There was this Pop up banner that said Daniel Connell artist said, "No one can destroy the passion of the artists", I never said that. Then it was reported in The Times of India. It got national coverage. Hindustan Times in Delhi published a full page spread on Sunday, about the Biennale and people having their art damaged. Then It was reported in the Financial Times in London, someone called me from The Age in Melbourne. It was unbelievable.

What was your take on that particular incident? Before we go into your experience of Biennale?

The following year I returned to Kochi again. I went back to see all those lovely people who worked for the Biennale Foundation. They were like, you're here, fantastic,and then they said to me, that incident turned the public in favor of the Biennale. They now love it. I realised the Malayalee people hate to see people treated unfairly. They have a great sense of hospitality to strangers. The wonderful thing about working in the streets is that, you are the interface between the Biennale and the people. I was like the face for the artists. So, when the artwork got damaged, a lot of the Malayalee people felt deeply hurt because, my work had been damaged by a local, and they felt really, genuinely insulted on

my behalf, and really embarrassed and ashamed that art had been destroyed. And they came and said, nobody should destroy anything. It was this lovely sense of justice that you get in Kerala. On the last day I was in Kochi in 2012. A man came to me and said 'Dani, I found out who's damaged your work! I asked who, and he pointed to a poor homeless man, sitting in the gutter. He said, he did it because he had an argument with Achu. So, he'd gone up with a coconut at night and rubbed his face out. That's all it was, as innocent as that. And I said, don't tell the anybody, otherwise all the media will again be after us.

Daniel Connell

S: What do you think the Cochin Biennale need to change? With your constant Association, what type of change you want to see there in the future?

I think the Cochin Biennale is the most innovative Biennale in the world, because all people including local people are involved in it. Imagine, If the Art Gallery of South Australia has its Biennale, which they did last year and the taxi drivers were not just dropping people off, but actually parking their taxis and going into it, because they want to see it. Imagine the homeless and the kids from all the schools and the people who work in the banks, and you guys and everybody made it their business to go in and see it. The audiences that the Kochi Biennale attracts, other global galleries can only dream of. Malayalee pople are like that. They are interested in culture and their city. During the year they also have the students Biennale for art students. They have the schools Biennale for kids and work with the 'Adivasi' people. They have renovated all those old buildings, and made them accessible, and kept the heritage alive. All those beautiful old spice warehouses, which are world heritage, were being knocked down and horrible hotels were being built in their place. The Biennale has taken them on and renovated them, and made them into beautiful spaces.

S: Daniel thank you for giving us a glimpse of Cochin Biennale. Now you have done remarkable supportive works to the new migrants from different parts of the world especially India. What do you do in that sphere here?

India welcomed me with open arms when I needed it. So, it was my job to welcome migrants when they needed it. So, it started off with Punjabi taxi drivers, because they were experiencing a lot of racism because they look different. In 2012 I did a project with the Oz-Asia Festival, with the elders of the Indian community. I went through Google and found the names of the heads of different communities. I met them all. That's how I started getting to know people and built different friendships.The first thing a migrant need is a job. So, me and Rama Ramanathan and a few other people started SAPNAM a platform to bring together, people who want to help others to gain employment. That has grown huge as one of Australia's largest free and voluntary employment services for migrants.

Amutha, the women construction worker

S: So, SAPNAM has got a program every week?

No, our face-to-face program is every month but we meet people one-to-one constantly. You have long conversations with people about their written applications. People come here with tremendous skills, but communicating those skills is difficult in a new culture. There's a lot of general information available to help job seekers, but people need to sit down with somebody and talk. We started Matilda St Co housing. I rented this house where I live, then another space to be rented out to new migrants. Over 23 people have come through to Matilda Street to live, just as at a cost rate, in a share-house capacity. We don't charge bonds and the only contract we have is a commitment to being kind. The idea is to meet people at the airport, bring them in and set them up. So, it's about hand holding and mentoring people.

Both SAPNAM and Matilda St and the other work I do is just one small way of saying thank you to the Indian people and India for all they have given to me. India has looked after me.

If there is one thing, I see is my mission is to make people socialize and blend across cultures here in Australia. I want to see people really knowing each other. This is inter-cultural. Multi-cultural is where we just live near each other. Inter-cultural is where we know and care about each other. I want that. I think this starts with the Australian community saying thank you to the parents of migrants who have given us their most precious gift, their children as healthy educated

At the students Biennalle

adults and saved Australian Taxpayers billions. We need to stop saying 'congratulations' when people get citizenship and start saying 'thank you'. I want to change the way we think about migration and the way politicians talk about migration in Australia. It's time we said thank you, to migrants and welcome to refugees because that is all of us except the Aboriginal people and we are Australia: migrants and refugees all of us.

I. The Mahabharata which came to Adelaide was a French play, by Jean-Claude Carrière and the English director Peter Brook based on the Sanskrit epic Mahabharata,

II. Counting and Cracking is a play by Australian playwright S. Shakthidharan. It concerns four generations of the one Tamil family across Sri Lanka and Australia. It was originally produced by Belvoir and Co-Curious at the Sydney Town Hall for the 2019 Sydney Festival. The production also played at the Adelaide Festival.

III. Bose Krishnamachari is an internationally acclaimed Malayali painter and Artist-Curator based in Mumbai, India. Since 1985 he lives and works in Mumbai. Bose is the founder member and President of Kochi Biennale Foundation and Biennale Director of international exhibition of contemporary art, Kochi-Muziris Biennale.

IV. Riyas Komu[1] born in Kerala is a critically acclaimed multimedia artist and curator based in Mumbai. He has invested his time in art education and developing art infrastructure in India. He is the Ideator of Kochi- Muziris Biennale and Co-Founder of Kochi-Muziris Biennale Foundation that established in 2010. He co-curated the first edition of Kochi-Muziris Biennale in 2012 and has been the Director of Programs of the Kochi Biennale Foundation in the year of 2012, 2014 and 2016

ഓസ്ട്രേലിയയുടെ ഹൃദയവും ആത്മാവും തേടിയൊരു ക്യാംപർവാൻ യാത്ര!

ഷിനോയ് ചന്ദ്രൻ

“ ഓസ്ട്രേലിയയുടെ ആത്മാവ് തേടി യാത്ര വേറിട്ട അനുഭവങ്ങളുടെ കലവറ തേടി ഓസ്ട്രേലിയയുടെ ഹൃദയവും ആത്മാവുമെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഉളുരുവിലെ ആയേഴ്സ് റോക്കിലേക്കും ഭൂമിക്കടിയിലെ പട്ടണമെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന കൂബർപീഡിയയിലേക്കും യാത്ര - ഓർമക്കുറിപ്പ് ”

കോവിഡ് കാരണം ജീവിതത്തിൽ വന്ന ഒരുപാട് മാറ്റങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് എല്ലാ ഡിസംബറിലും നാട്ടിൽ പോകുന്നത് മുടങ്ങിയത്. ഓസ്ട്രേലിയയിൽ സ്കൂൾ അവധി ആയതു കാരണം റൂട്ട് ചെറുതായി മാറ്റിപ്പിടിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചെങ്കിലും ബോർഡറുകൾ പലതും അടച്ചിട്ടത് കാരണം പ്ലാൻ ഒന്നും കൃത്യമായി നടന്നില്ല. അവസാനം ബോർഡർ ഭാഗികമായി തുറന്നപ്പോൾ നോർത്തേൺ ടെറിട്ടറി ആയിരുന്നു മനസ്സിൽ. ഓസ്ട്രേലിയയുടെ ഹൃദയവും ആത്മാവും എന്ന